

HERÄTTÄJÄ-YHDISTYS
PL 21, 62101 LAPUA
Puh. (06) 433 5700
www.h-y.fi
www.herattajajuhlat.fi

ARMOSSA **AVARASSA**
HERÄTTÄJÄJUHLAT
NIVALASSA 5.-7.7.2019

Lauantai 6.7.2019
Raamattutunti klo 11.00
Jukka Keskitalo

Lähde maastasi

Laulu soi pyhiinvaeltajan

Herättäjäjuhlien karavaani on pysähtynyt ja pystyttänyt leirinsä Nivalaan. Tervetuloa Oulun hiippakuntaan! Herätysliikkeiden juhlaperintö on pitkälti toista sataa vuotta vanha. Herättäjäjuhlakiin on vietetty vuodesta 1893 ja jo toiset juhlat vietettiin täällä Nivalassa, Karvoskylän Palosaaren tilalla. Nyt ollaan Nivalassa kahdeksatta kertaa. Täydellä syyllä voidaankin pohjalaispitäjää kutsua pyhiinvaelluskohteeksi. Matkat herätysliikkeiden kesäjuhlille kun ovat hyvin supisuomalainen versio pyhiinvaelluksista.

Keskiaikainen kristillinen pyhiinvaellusperinne on kokenut viime vuosikymmeninä uuden tulemisen. Tunnetuin tämän trendin aloittaja oli *Camino* eli matka Santiago de Compostelaan. Yhteensä sen jollain etapilla käy vuosittain ehkä lähes 300 000 vaeltajaa, joista tutkimusten mukaan vähintään joka kymmenes tekee matkaa hengellisistä syistä. Toisaalta, kukapa nuo motiivit niin tarkkaan tietää, ei aina edes ihminen itse. Joka tapauksessa toisia kiehtoo luonto, kenties historia tai taide. Monet vaeltavat ollakseen yksin ajatustensa kanssa tai päinvastoin löytääkseen seuraa ja ystävyttä. Mutta pyhiinvaellus ei ole pelkkä viime aikojen muoti-ilmiö, vaan keskiajan eurooppalainen ilmiö, joka jo varhain ulottui Suomeenkin. Sen juuret ulottuvat jo Raamattuun ja sielläkin hyvin kauas Vanhan testamentin alkuluvuille saakka. Katsokaamme siis, millaisia pyhiinvaeltajia kohtaamme raamatun lehdillä.

Levoton paimentolainen

Raamatun matkantekijöiden kantaisä oli patriarkka Abraham. Vanhan testamentin henkilöistä Abraham on aivan erityisessä asemassa. Hän on juutalaisille ”isämme Abraham”, kristityille ”uskon isä” ja vielä muslimeillekin ”Jumalan ystävä”. Avraham on juutalaisen kansan yleisimpiä etunimiä, meilläkin Aapo oli yksi seitsemästä veljeksestä ja arabikansojen keskuudessa Ibrahim on hyvin suosittu nimi. Nimi tunnetaan jo Hammurabin aikaisesta Babyloniasta, jossa sen merkitys oli ”ylistetty olkoon isä”, joidenkin tulkintojen mukaan ”hänen isänsä on korkea”.

Abrahamin merkitystä juutalaisille kuvaa hyvin evankeliumeissa kerrotut Jeesuksen kohtaamiset juutalaisten kanssa. Hän sai vastaansa kansallishenkisen ja itsetietoisin tokaisun: ”meidän isämme

HERÄTTÄJÄ-YHDISTYS
PL 21, 62101 LAPUA
Puh. (06) 433 5700
www.h-y.fi
www.herattajajuhlat.fi

ARMOSSA AVARASSA
HERÄTTÄJÄJUHLAT
NIVALASSA 5.-7.7.2019

on Abraham.” Tai se, että hänestä ihmeteltiin: ”Sinäkö muka olet suurempi kuin isämme Abraham? Hän on kuollut, ja niin ovat kuolleet myös profeetat. Mikä sinä luulet olevasi?”

Abraham oli keskeinen uskonopin lähde ja esikuva myös Paavalille. Kirjeissään hän aloitti uskonvanhurskauden teologisen perustelun usein Abrahamista. Jos opillisen kysymyksen pystyi perustelemaan Abrahamilla, se oli ratkaistu. Abraham oli jo tuolloin ikään kuin yhteisellä maaperällä, kaikkien tunnustama auktoriteetti. Lainopettajana ja entisenä fariseuksena Paavali oli Abrahaminsa hyvin opiskellut. Paavalin perintöä jatkoivat muiden muassa vanhan kirkon Ignatios, Melitton ja Augustinus, keskiajalla Anselm Canterburyläinen. Meille on tietenkin tutuinta se, kuinka kirkon historiassa erityisesti Luther arvosti ja käsitteli ensimmäistä patriarkkaa. Yksin hänen suomennetuissa teoksissaan on lähes kolme tuhatta [2685] viittausta Abrahamiin.

Abrahamille vaeltaminen oli elämäntapa. Hänet kuvataan tyypilliseksi paimentolaiseksi, kiertolaiseksi laumoineen ja klaaneineen. Tällaisia paimentolaisia oli lukuisasti muinaisessa Kanaanissa ja koko Lähi-idässä. Heprealaiskirje kertoo, että Abraham asui maassaan muukalaisena siirtyen paikasta toiseen. Hänen asumuksensa oli paimentolaistelulta, ei kivistä muurattu kaupunki. Hän oli saavuttanut luvattun maan, mutta pysyi silti levottomana matkalaisena, joka etsi pysyvää kaupunkia.

Todellista elämää etsimässä

Jokaisen pyhiinvaeltajan mieltä koskettaa sama omistamisen ja etsimisen välinen jännite. Se näkyy myös niiden vaeltajien asenteissa, jotka eivät etsi hengellistä sisältöä matkantekoonsa, tai edes koko elämäänsä. Elämä on tarjonnut heille sivistystä ja aineellista hyvää. Nykyaika on tehnyt länsimaisen ihmisen elämisen helpoksi. Kaupunkimekin tuntuvat hyvin pysyviltä ja elintasomme kuin muurilta, joka ei sorru. Silti moni hakeutuu vaelluksen yksinkertaisiin oloihin ja kokeilemaan jaksamisensa rajoja. Joskus puitteet ovat vanhoja kristillisiä vaellusreittejä, kuten *Camino*, matka Santiago de Compostelaan tai Pyhän Olavin tie Nidarosin tuomiokirkkoon Trondheimissa tai Pyhälle Olaville omistettuihin kirkkoihin Suomessakin. Ne kertovat ihmisen kaipuusta, joka valtaa senkin, joka ei osaa asettaa elämälle iankaikkista päämäärää.

Kristitty taas on saanut kasteessa lahjakseen jo kaiken ja hänellä on koti. Hän ei ole vieras eikä muukalainen, vaan samaa perhettä yhdessä pyhien kanssa. Hänellä on koti, usko ja isänmaa. Esipolvet ja läheiset kenties lepäävät kotikirkon mullissa. Silti hänkin lähtee liikkeelle ja hänellä on epätäydellisyys tuntu. Kaikessa tässä lahjaksi saadussa runsaudessa ei kuitenkaan ole kaikki. Jostain kuuluu Jeesuksen kehoitus: Tule ja seuraa minua! Ihmisen valtaa tarve paeta pois tyhjystä ja muodollisesta elämästä, oman minän tyranniasta, tarkoituksettomuudesta ja sisäisestä turmeluksesta.

HERÄTTÄJÄ-YHDISTYS
PL 21, 62101 LAPUA
Puh. (06) 433 5700
www.h-y.fi
www.herattajajuhlat.fi

ARMOSSA **AVARASSA**
HERÄTTÄJÄJUHLAT
NIVALASSA 5.–7.7.2019

Samat syyt saattavat matkaan herättäjäjuhlillekin. Vuosi toisensa jälkeen. Eihän tänne olisi pakko lähteä! Kirkko on keskellä kotikylääkin ja juhlia voisi kuunnella kotisohvalla radiosta. Silti tänne tehdään matka; tullaan puisille penkeille kuulemaan Sanaa, oli sitten rankka sade tai paahtava helle. Sama kehotus — tule ja seuraa minua — saa nousemaan junaan tai astumaan autoon, pukemaan ylle ulkoiluun sopivan juhlakuosin. Sielun reppuun pakataan muitakin odotuksia kuin kohdata ystäviä ja tutustua uusiin. Tavalla tai toisella, enemmän tai vähemmän: Jumalan takia tänne tullaan. Kristusta kohtaamaan.

Herännäisyydessä ei korosteta juuri koskaan kristityn omaa uskoa. Kuitenkin nämä täyttyvät penkkirivistöt kertovat jotain olennaista uskon luonteesta, kristillisen uskon. Usko on lähtemistä. Abraham sai sanan: Lähde! Ja Abraham lähti.

Joosuan kirjan 24. luvun mukaan [24:2] mukaan Abraham ja hänen sukunsa olivat — Vanhan testamentin ilmausta käyttäkseni — epäjumalanpalvelijoita. Ensimmäinen Mooseksen kirja sivuuttaa tämän seikan, mutta sielläkin henkilöiden nimet kielivät tästä. Abrahamin isän, Terahin, nimi merkitsi kuuta ja muut nimet, kuten vaikkapa Laban liittyivät kuunjumalan palvontaan. Kuinka muuten voisi ollakaan, koska kotiseudut Ur ja Harran — nykyisessä Irakissa ja Turkissa — olivat tuohon aikaan kuunpalvonnan keskuksia.

Mutta Abraham sai kutsun. Elävä Jumala puhui hänelle. Kuulemisesta syntyi usko, joka ilmeni hyvin käytännöllisellä tavalla: taivaltamisena tuntematonta päämäärää kohti. Uskosta ei tullut Abrahamille maailmankatsomusta tai moraalista toimintaohjelmaa, vaan sandaalien kulumista auringon alla. Matkalla, jossa tuoksuivat pöly, hiki ja kamelinlanta. Heprealaiskirjeen 11. luku [11:8–9] korostaa Abrahamin uskaliaisuutta, kun hän oli valmis kuuntelemaan kutsua ja lähtemään kohti tuntematonta. Abraham on esikuva kirkolle, joka tekee taivasmatkaa, kohti luvattua iankaikkisuutta, jonka luonne on syvimmiltään edelleenkin sangen tuntematon.

Kun myöhempi Raamatun kirjallisuus ja kristillinen traditio on asettanut Abrahamin uskon esikuvakseen, se on samalla luonnehtinut uskoa pysyvin pensselinvedoin. Usko on kuulemista, vastausta kutsuun maailmasta taivaaseen, ajasta iankaikkisuuteen. Usko on liikkeelle lähtemistä ja elämää matkaseuran kanssa. Usko on vaeltamista katoavaisuudessa — kuitenkin niin, että se on saanut kiinnityksen katoamattomaan. Se ei ole vaeltamista sumussa, vaan kotimatka kohti päämäärää.

Vaellus erämaan läpi

Raamatun seuraava suuri matkakertomus — esikuva eli typologia — on toisenlainen. Se tapahtui Mooseksen johdolla erämaassa. Lähtöpaikkana oli faraon Egypti ja maalina Luvattu maa. Jos Abraham-kertomus oli esikuva uskolle, on erämaakertomus sitä sekä Israelin kansan

HERÄTTÄJÄ-YHDISTYS
PL 21, 62101 LAPUA
Puh. (06) 433 5700
www.h-y.fi
www.herattajajuhlat.fi

ARMOSSA AVARASSA
HERÄTTÄJÄJUHLAT
NIVALASSA 5.-7.7.2019

itseymmärrykselle että seurakunnalle ja kirkolle. Erämaan kansa tutustui johdatukseen ja huolenpitoon, mutta myös Jumalan pyhyteen ja sai itselleen liiton sekä sen ankaran lain.

Israelin erämaavaellus — kaikkien retkikuntien äiti — on monella tavalla surullinen tarina. Vaikka sitä johdettiin tulenpatsaasta ja matkanjohtajana oli itse Mooses, se kuvataan ajautumisena kriisistä toiseen. Ensimmäisen kriisin aiheutti Jumala itse.

Matkareitti ei nimittäin kulkenut kumpaakaan suoraa ja kaupparavaanien käyttämää tietä. Ei, vaan Mooses sai tarkat ohjeet, miten piti edetä. Karavaanitie oli mahdollisesti egyptiläisten linnoittama, ja muutkin pakolaiset kulkivat erämaan kautta. Mutta Herra antoi olosuhteiden mennä vielä vaikeammiksi ja ohjasi umpikujaan Kaislameren rantaan. Se on tuttua lähes jokaiselle kristitylle jossain elämän vaiheessa. Kun pyytää saada kulkea johdatuksessa, joutuukin tuskallisiin vaiheisiin ja kyselee kauhistuneena, onko Herra minut hylännyt.

Mutta ajallaan Herra antaa apunsa ja kirkastaa nimensä. Erämaassa tulee milloin nälkä ja jano, milloin eripura, kapina ja ulkoiset viholliset. Aina mennään saman kaavan mukaan. Takuten ja taaperrellen, mutta kuitenkin armosta kohti Luvattua maata.

Kun lukee Israelin erämaakertomusta, voi ihmetellä, kuinka vastahakoinen toivoretkeläisjoukko siellä kulkikaan. Kansan vaellusvirren pääteemana tuntuvat olevan nämä sanat:

Toisen Mooseksen kirjan mukaan kansa purkaa pahaa oloaan ja katkeruuttaan Moosekseen: *”Oliko Egyptissä niin vähän hautatilaa, että sinun piti tuoda meidät tänne autiomaahan kuolemaan? Näetkö nyt, mitä olet meille tehnyt, kun veit meidät pois Egyptistä? Mehän sanoimme sinulle jo siellä: ‘Anna meidän olla rauhassa ja palvella egyptiläisiä.’ Parempi meidän olisi toki palvella egyptiläisiä kuin kuolla autiomaassa!”* [2. Moos. 14:11-12]

Raamatun kuvaus Luvatun maan matkalaisista ei todellakaan ole kaunisteleva tai romanttinen. Mooses sai johtaa joukkoa, jolla ei ollut ihanteita ja hengellistä intressiä. Kuitenkin juuri se kelpasi esikuvaksi Uuden testamentin seurakunnalle, josta meillä voi siitäkkin olla liian ruusuinen ja hengellinen käsitys. Saman surumielisyyden voi lukea matkakertomuksen päätössanoista 5. Mooseksen kirjassa, kun Mooseksen testamentti oli annettu ja suuntaviivat uudelle elämälle Luvatussa maassa piirretty:

Minä tiedän, miten niskoittelevia ja kapinoivia te olette. Kun te nytkin, vaikka minä vielä olen elossa, niskoittelette Herraa vastaan, kuinka paljon enemmän te niskoittelettekaan minun kuolemani jälkeen. [5. Moos. 31:27]

Orjuus, vieraus ja pakolaisuus tulivat osaksi israelilaisten ja sen jälkeen juutalaisten itseymmärrystä. Syntyi kansa, jolla on aina yksi matkalaukku valmiiksi pakattuna. Nämä puitteet vaikuttivat myös

HERÄTTÄJÄ-YHDISTYS
PL 21, 62101 LAPUA
Puh. (06) 433 5700
www.h-y.fi
www.herattajajuhlat.fi

ARMOSSA **AVARASSA**
HERÄTTÄJÄJUHLAT
NIVALASSA 5.-7.7.2019

israelilaisten lakiin, joka on kirjoitettu tämän matkakertomuksen sisään. Suhtautuminen muukalaisuuteen ja pakolaisuuteen on siinä niin radikaali, että se kelpaisi esikuvaksi omalle ajallemmekin. Pakolaiselle ja kodittomalle tulee tarjota suoja, eikä maassa asuvaa muukalaista saa sortaa. Kristityllekään ei jätetä ”kahta sanaa” siitä, miten pakolaisiin tulee suhtautua. Vielä viimeisellä tuomiollakin — Jeesuksen vertauksen mukaan — tullaan muistamaan pakolaisen kohtaloa. ”Minä olin koditon” merkitsee oikeastaan muukalaista, kreikaksi *xenos*.

Eräessä kristillisen kulttuurin traditiossa Israelin erämaavaellus on saanut vahvan värityksen: Afrikasta Amerikkaan tuotujen orjien hengellisissä lauluissa, spirituaaleissa. Puuvillaplantaaseilla rehkinet orjat kantoivat sydämessään toivoa vapautuksesta, jolle Mooseksen kertomus antoi mallin. *Let my people go*, kuului heidän laulunsa.

Pyhiinvaellukselta palatessa

Olemme viivähtäneet Vanhassa testamentissa. Eikö olisi syytä avata Uusi testamentti ja tarkastella, millaisia pyhiinvaeltajia siellä on? Aloittaa itämaan tietäjistä, Joosefin ja Marian tempelimatkoista tai niistä lukuisista juutalaisten juhlista, joilla Jeesus astui esiin, opetti ja julisti evankeliumia. Onhan kärsimyshistoriakin kaikkine vaiheineen osa pyhiinvaelluksen kohokohtaa, pääsiäisjuhlaa pyhässä kaupungissa.

Näiden sijasta haluan kuitenkin johdattaa meidät tarkastelemaan erästä Uudessa testamentissa kuvattua pyhiinvaelluksen paluumatkaa. Sellainenhan tänne Nivalaan kokoontuneitakin huomenna odottaa. Tarkoitan Apostolien tekojen 8. luvussa kuvattua etiopialaisen hoviherran paluumatkaa pyhiinvaellukselta Jerusalemissa. Tässäkin kertomuksessa ollaan sodan ja levottomuuksien kartalla, kuten Abrahamin matkassa oltiin Irakissa, Syyriassa ja Etelä-Turkissa, juuri siellä, missä vielä äsken piti valtaa Isis-järjestö, ja jossa erilaiset armeijat edelleen tuottavat kauhua, kuolemaa ja pakolaisuutta. Jos Abrahamin matka lähti levottomasta Irakista, oli etiopialaisen hoviherran ja apostoli Filippoksen kohtaamispaikka myös tuttu oman aikamme uutisista: nimittäin Gaza.

Etiopiassa oli ollut jo muinaisista ajoista alkaen kiinnostusta Israelin Jumalaa kohtaan. Yksi maailman vanhimmista kristillisistä kirkkoista syntyi sinne, ja nykyään siellä on maailman suurin ja nopeimmin kasvava luterilainen kirkko, Mekane Yesus.

Vaikka etiopialaisesta eunukista, kuten hoviherra alkukielellä kuvataan, on aikaa varttunut pari tuhatta vuotta, on hän etsijänä hyvin moderni. Hänellä on ollut palava halu ottaa elämän perimmäisistä kysymyksistä selvää. Siksi hän on lähtenyt matkalle.

Hän ei ole aikamme matkaaja siksi, että hän pakenisi maansa poliittisia oloja, vainoa tai sotaa. Niitä matkaajia on tänään miljoonittain liikkeellä ja osa heistä on löytänyt omille ovillemmekin. Hän ei ole lähtenyt leveämmän leivän perään tai paennut nälkää, kuten ne aiemmat suomalaiset, jotka lähtivät

HERÄTTÄJÄ-YHDISTYS
PL 21, 62101 LAPUA
Puh. (06) 433 5700
www.h-y.fi
www.herattajajuhlat.fi

ARMOSSA **AVARASSA**
HERÄTTÄJÄJUHLAT
NIVALASSA 5.-7.7.2019

Ruijaan, Amerikkaan, Australiaan, Neuvosto-Karjalaan tai Ruotsiin. Eikä kuten ne, jotka tänään lähtevät työpaikkojen tai opintojen takia kasvukeskuksiin. Ei, vaan nimettömäksi jätetty etiopialainen oli hyvin toimeentuleva ihminen, kuningattaren omaisuuden hoitaja. Mutta yksi häneltä puuttui, ja sen mukana kaikki.

Matka oli varmasti ollut onnistunut. Jerusalemin temppeli oli lumoavan kaunis ja pyhyttä huokuva. Edessä oli puolentoista tuhannen kilometrin matka Nubiaan, nykyiseen Etelä-Sudaniin. Hän istui vaunuissaan ja luki ääneen kirjaa. Hänellä oli siis varaa kalliisiin kirjoihin ja hän ymmärsi [mahdollisesti Septuagintan] kreikankielistä tekstiä. Tätä kohtaa lukiessa tulee harvoin ajatelleeksi, että matkamies oli kaksinkertaisesti ulkopuolinen. Mooseksen lain mukaan hänellä ei eunukkina ollut oikeutta kuulua "Herran seurakuntaan". Sen lisäksi hän oli pakanasyntyinen.

Voimme aavistella, millainen on ollut se vastausten jano, joka on ajanut näin pitkälle matkalle sen ajan kulkuvauhdilla ja -välineillä. Se on sama jano, joka on laittanut esivanhempamme patikoimaan salojen ja soiden poikki tapaamaan sielunhoitajaa. Ehkä edelleenkin on sama jano Santiagon tiellä tai Pyhän Henrikin polulla. Suomessa kartasto on täynnä paikannimiä, joissa on muistumia kirkkomatkoista taipaleiden takaa. Ehkä sama jano ja nälkä on johdattanut tänne seurapaikalle Nivalaan?

Paluumatkalaisen tueksi Pyhä Henki johdatti apostoli Filippoksen. Hän selitti sanaa. Kohta, jota oli vaikea ymmärtää, kertoi ristiinnaulitusta Kristuksesta. Onnistunut vaellus ei vielä riittänyt tyydyttämään janoa, vaan lähteen avasi Sana Kristuksesta, ristin ja sovituksen sana. Sitä seurasi kaste. Kastetta ilo.

Kirkkoisä Irenaeus kertoo, että hoviherra vei evankeliumin kotimaahansa. Pelastuksen löytänyt mies ei voinut olla hiljaa kaikesta siitä, mitä oli saanut lahjaksi. Maan ääriin saarnattavaksi käsketty evankeliumi vietiin silloin tunnetun maailman eteläiseen ääreen.

Kristityt vaelluksella

Raamatun esikuvat ovat vaikuttaneet vahvasti siihen, että sekä koko kristityn elämä että kristillinen kirkko ymmärretään pyhiinvaellus-metaforan kautta. Se on ymmärrettävää, kun Vapahtajammekin oli matkamies, kehotti lähtemään kapealle tielle ja julisti itse olevansa tie, totuus ja elämä. Toisille se on merkinnyt ja merkitsee edelleenkin oikeaa ja sananmukaista pyhiinvaellusta. Euroopan kartta risteili jo keskiajalla pyhiinvaeltajien reiteistä, ja verkosto ulottui Suomeenkin. Mutta myös maata viljelevän tai kaupunkeihin asumaan asettuneen kristityn elämä on matka, jolla on vissi päämäärä. Sellaisena se on näyttäytynyt myös suomalaisessa herätyskristillisyydessä. Otan siitä päätteeksi esiin yhden esimerkin.

HERÄTTÄJÄ-
YHDISTYS

HERÄTTÄJÄ-YHDISTYS
PL 21, 62101 LAPUA
Puh. (06) 433 5700
www.h-y.fi
www.herattajajuhlat.fi

ARMOSSA AVARASSA

HERÄTTÄJÄJUHLAT
NIVALASSA 5.–7.7.2019

Kristityn vaellus on John Bunyanin kirjoittama allegorinen kirja vuodelta 1678, vankilassa kirjoitettu. Teoksen englanninkielisessä nimessä (*The Pilgrim's Progress from This World to That Which Is to Come*) ei puhuta kristitystä, vaan pyhiinvaeltajasta — *pilgrim*. Siitä tuli yksi maailmankirjallisuuden suurimmista klassikoista, ja on sanottu, että se on kaikkein luetuin ja käännettyin alun perin englanninkielinen kirja. Ensimmäisen suomennoksen teki kuopiolainen kruununvouti Jakob Johan Malmberg. Ensimmäinen painos ilmestyi 1809, ja juuri se kuului myös Paavo Ruotsalaisen lukemistoon.

Paimenkirjeessään *Muuan Sana Heränneille Talonpojan Säädyssä* Paavo Ruotsalainen lainaa Bunyania kahteen otteeseen. Hän pohtii Bunyania myötäillen niitä matkantekijöitä, jotka keskeyttävät jo alussa. He ovat tulleet lain tuntoon ja helvetin lieskojen säikähdyttämiksi. Mutta kun he ovat päässet tuomion tunnostaan, he eivät jatka kärsivällisesti oikeassa murheessa synnin tähden, vaan karkaavat jumalisuuden harjoituksiin. Kovin körttiläisen opettajan Ruotsalainen siis Bunyanistakin löysi.

Bunyanin pyhiinvaelluksen perusajatukset ovat eläneet esimerkiksi Siionin virressä 43:

1. Voi kuinka vaivaa, vastusta
saa matkalainen kohdata,
kun turmeltunut luontonsa
on ainaisena kiusana,
ja vaikka maahan painoi sen,
on voimansa taas entinen.

2. Ken kulkee taivaan maata päin,
sen askel nouskoon kiirehtäin.
Ei viivytellä yhtään saa,
ei määränpäättä unohtaa.
Ken eksyy, hänet uudelleen
vie vastustaja vangikseen.

Kaija Pispan ja Jaakko Löytyn kynänjälkeä on siihen lisätty kolmas säkeistö:

3. On tässä nyt, myönnämme sen,
kilvoitustiemme yhteinen.
Ja luokse armoistuimen
yhdessä käymme rukoillen:
näin uupuu täällä matkamies,
pelasta, Kristus, näytä ties.

HERÄTTÄJÄ-YHDISTYS
PL 21, 62101 LAPUA
Puh. (06) 433 5700
www.h-y.fi
www.herattajajuhlat.fi

ARMOSSA AVARASSA
HERÄTTÄJÄJUHLAT
NIVALASSA 5.-7.7.2019

Päätteeksi

Pyhiinvaellus on moni-ilmeistä. Se voi olla yhtäläistä pakolaisuuden kanssa. Joskus matka alkaa erilaisin motiivein kuin miksi se kehkeytyy. Sellaisia matkalaisia Raamatussa olivat profeetta Joonas ja Jeesuksen vertauksen Tuhlaajapoika. Se voi alkaa matkana tuntemattomaan, mutta silti päämäärätietoisesti, kuten loppiaisien evankeliumin itämaiset tietäjät. Heillähän oli osoite hukassa, vaikka tarkoitus olikin oikea ja arvollinen. Matka voi olla kotiinpaluuta, kuten Ruutin kirjan naisilla tai Babylonian vankeudesta palanneilla.

Matkalle, pyhiinvaellukselle, on ominaista Jumalan johdatus. On lähtökutsu, on sopeutumattomuus omaan elinpiiriin ja paremman maailman kaipuu. On usko tai edes jonkinlainen toive siitä, että matkalla on päämäärä ja se löytyy. Uskolle ja uskossa Jumalan lupaamat asiat ovat kuitenkin läsnä olevaa todellisuutta jo matkan aikana. Sen vuoksi jo itse matka on ilon aihe.